

Otavan Sanomat

Otavan Opiston lehtiprojektin tuotos

Toukokuu 2017 - nro 9

-
- ✓ Opiston uusi vararehtori
 - ✓ Sodan varjot Afganistanissa
 - ✓ Kulttuuripäivät opistolla
 - ✓ Nettiperuskoulu alle vuodessa
 - ✓ Harrastuksia
 - ✓ Otavan koulun tapahtumia

Otavan Sanomat

Sisältö

Pääkirjoitus 3

Pääkirjoitus 2 4

Mielipide

Suomalainen koulu 5

Elämä turvapaikanhakijana Suomessa 7

Kokemuksia Suomessa 7

Miksi? 18

Muistoja

Sodan varjot Afganistanissa 6

Tapahtumia

Stella - nuorten kohtaamispaikka 11

Kulttuuripäivät 12

Henkilökuvat

Ville Mäkelä 8

Jari Kinnula 9

Annikka Manninen 10

Nettiperuskoulu alle vuodessa 14

Harrastuksia

Kuvareportaasi 15

Jalkapalloa 16

Potkunyrkkeilyä ja tanssia 17

Karate 18

Otavan alakoulu

Anne Kiiski, nuoriso-ohjaaja 19

Holbeach-kerho Lontoossa 20

Tanssiharrastus 22

Spinnerit 23

Autoharrastus 23

Otavan VPK 24

Otavan Sanomat on Otavan Opiston opiskelijoiden lehtiprojektin tuotos. Opisto sijaitsee Mikkelin lähellä. Lehti on ilmestynyt vuodesta 2009 ja sen tekemiseen ovat osallistuneet myös **Otavan koulun** 5 lk:n oppilaat. Lehden sivumäärä on vuosien saatossa kasvanut. Alkuun lähdettiin nelisivuisesta lehdykästä ja tänä vuonna saatiin taas kokoon jo oikean lehden tuntuinen 24-sivuinen tuotos. Lehtiprojektissa opiskellaan lehden tekemistä, mm. kirjoittamista ja valokuvaamista.

Otavan Sanomat

Lehden toimitus

Julkaisija:

Otavan Opisto
Yhteystiedot:
info@otavanopisto.fi
www.otavanopisto.fi

Päätoimittajat:

Omid Zabihullah Haji
Khaled Yusuf Aden

Toimittajat ja valokuvaajat:

- Monikulttuurisen peruskoululinjan opiskelijat
- Otavan alakoulun 5 lk
- Marianne Heikkinen ja Saira Karjalainen

Toimituskunta:

Enrique, Natalia, Lasse

Taitto:

Painopaikka:

GRANO Oy
Painos 200 kpl

**OTAVAN
OPISTO...**

Erilaisuudessa piilee kauneutta

Omid Haji Zabihullah

Ajattelen hetimiten, jos kaikki ihmiset olisivat samanlaisia. Mitä mielenkiintoa löytäisimme me mistään, jos kaikki olisivat saman näköisiä? Pystyykö sellainen ihminen ymmärtämään ja arvostamaan, että on monenlaista kauneutta maailmassa, joka on löydettävissä erilaisuudessa?

Mielestäni, ihmiskunnan moninaisuudessa voi löytää paljon kauneutta. Meidän yhteiskuntamme Suomessa muodostuu monesta erilaisista ihmisistä mm. eri kansalaistaustoista, eri uskonnosta, eri elämäntavoista, ja eri etnisistä taustoista.

Vaikka näin on, on tärkeä muistaa, että jokainen ihminen on yksilö, vaikka hän kuuluu johonkin ryhmään. Toinen tärkeä asia, joka pitää muistaa kun Suomi moninaistuu tällä vuosisadalla on, että kaikkia ihmisiä pitää kunnioittaa toisiaan, riippumatta heidän taustoistaan.

Kaikille asukkaille on Suomessa tasavertaisia mahdollisuuksia tulla kohdelluksi kunnioituksella. Ei tarvitse olla samaa mieltä toisten kanssa, mutta on tärkeä muistaa kunnioittaa toisia.

Kuten monet Eurooppaan maat, Suomi on myös moninaistunut kulttuurisesti ja etnisesti nopealla vauhdilla. Tänäpäin noin 5 % koko väestöstä ei ole ns. kantasuomalaisia. Suuret näkyvät vähemmistöryhmät Suomessa ovat Lähi-idästä, Afrikasta, Aasiasta ja romanit, sekä naapurimaamme muuttajat ja saamelaiset.

Erilaisuus on toiminut hyvin, ja on luonut taloudellista kasvua maissa, kuten Kanada, Australia, Yhdysvallat, joissa kaikissa on paljon maahanmuuttajia.

Vastaavasti, on maita joissa erilaisuutta ei hyväksytä, ja tämä useasti johtaa sotiin ja konflikteihin. Huonoja esimerkkejä ovat Irak, Afganistan ja Myanmar.

Erilaisuus antaa mahdollisuuksia ratkaista ongelmia monelta näkökulmalta ja eri tavalla.

Molempien suuntaista kunnioitusta eri ryhmien ja ihmisten välillä on eräs tärkeimmistä yhteiskunnan peruskivistä, joka takaa rauhaa, menestystä ja kasvua maalle. ■

Pinja Himanen, Miska Ripatti ja Sini Venemies

OTAVAN KAUKALO

Otavan kaukolon luistelukopit ovat huonossa kunnossa. Niitä ei kohdella hyvin. Koppeja vaurioitetaan tahallisesti. Kaukalon laidat on sotkettu ja niissä lukee rumaa kieltä. Olemme aika varmoja, että nuoriso on vahingoittanut koppeja.

Kaukalolla ei ole mukava käydä, sillä siellä ei ole kovin siistiä. Se vaikuttaa ihmismäärään ja nuorten liikuntaan. Kaukalolla voisi olla hieman parempi valaistus. Siellä voisi pitää enemmän erillaisia ohjattuja luisteluryhmiä.

Otavan jää on ihan hyvä, mutta voisi se olla parempikin. Jäätä voisi aurata useammin, sillä siinä on välillä lunta ja se vaikeuttaa luistelua. Kun jäällä on lunta pienemmät lapset eivät pysty harjoittelemaan kunnolla luistelua.

Me ehdotamme, että koppeihin tulisi valvontakamerat ja enemmän tilaa. Olisi hyvä jos olisi myös toinen kaukalo, sillä kaikki eivät halua luistella pelaajien seurassa ja saattavat häiritä peliä.

Tällä hetkellä koppeja ei edes ole vaan kopit ovat korjattavina. Toivotaan, että kun kopit tulevat takaisin ne pysyvät ehjinä ja puhtaina. Toivottavasti joku ystävällinen menisi siivoamaan kaukalon sotkut.

Milla Kiuru, Aili Jokinen, Sofia Ripatti ja Veeti Valtonen

KOIRANKAKKA ON HAITTA

Keväällä, kun lumet sulavat, ne paljastavat altansa suuret määrät koirien jätöksiä, ja kaikki voivat varmaan sanoa, että se ärsyttää viimeistään siinä vaiheessa, kun astuu jätöksiin.

Ihmiset eivät kerää koiriensa jätöksiä, ja siitä on alkanut tulla isompi ongelma.

Jätökset ovat yleensä jalkakäytävien pientareilla, ja joskus jopa keskellä jalkakäytävää.

Pikkulapset voivat liata ja sairastuttaa itsensä, koiratkin saattavat saada haitallisia bakteereja toisten koirien jätöksistä. Kakat leviävät kaikkialle kun lapset ja toiset koirat levittävät niitä.

Ratkaisuja jätösongelmaan on monia. Ihmiset voisivat olla aktiivisempia ja voisivat yrittää jaksaa kerätä jätökset. Netistä voi tilata koirankakkaroskistarroja ja tällä tarralla annat ihmisille oikeuden laittaa koirien jätökset ulkoroskikseesi.

Esimerkiksi Espanjassa Barcelonassa on kehitelty laki, että jalkakäytäviltä pitää kerätä kaikki koirien jätökset.

Koiran jätökset ovat luonnollinen asia, mutta ne silti maatuvat hitaasti.

Toivoisimme, että keräätte koirienne jätökset etteivät ne olisi muille haitta!

Khaled Yusuf Aden

Suomalainen koulu

Koulu on ensimmäinen asia jonka monet maahanmuuttajat kohtaavat kun muuttavat Suomeen. Monelle, koko koulutusjärjestelmä on ensimmäinen ikkuna tähän maahan jossa he voivat tutustua uuteen kielen, kulttuuriin ja jopa uuteen maailmankatsomukseen.

Joillekin maahanmuuttajille, koulutuksen alku voi olla vaikea ja jopa shokki.

On paljon uutta ja on sopeutettava nopeasti uuteen koulutusjärjestelmään.

Jos kasvoit maassa, kuten Saudi Arabiassa ja kävit peruskoululla siellä, huomat heti monta eroa koulutusjärjestelmästä. Mielestäni yksi ero on että Suomessa koulut ovat hyvin vaativia. Saudi Arabiassa taas uskonto on kaikista oppiainesta tärkein. Opiskelimme Koraania yksi tunti päivässä. Suomessa taas opiskellaan paljon mm. matematiikka, suomen kieliä, maantieto, biologia, yhteiskunta ja historiaa.

Toiset erot mitkä huomaat molempien maiden koulujär-

jestelmästä ovat naisten ja miesten asema koulussa. Muslimit myös rukoilevat viisi kertaa päivässä. Koulu alkaa kesällä 6.30 ja talvella 7 aamulla ja päättyi klo 12 jos olet peruskoulussa ja klo 14 jos olet lukiossa. Tavalliset koulupäivät ovat lauantaista keskiviikkoon tai torstaihin.

Suomessa painotetaan paljon omaa aloitteellisuutta ja yhdenvertaisuutta. Se ei aina toteutunut vanhassa kotimaassa. Koska olen somali, minua joskus kohdeltiin vähäarvoisempana kuin saudiarabialaista opiskelijaa.

Maahanmuuttaja voi menestyä koulussa ja Suomessa, jos hän halua. On tärkeä, ettei ihminen luovuta vaikka jotkut päivät koulussa näyttävät epätoivoisilta ja vaikeilta. Ei tarvitse hätäntyä eikä tarvitse oppia kaikki siinä hetkellä. Voi oppia asiat hitaasti ja askel kerrallaan.

Minun opiskelun menestyksen salaisuus on yksinkertainen: kova tahto ja motivaatio oppia niin paljon kun mahdollista. Yksi hyvä keino oppia suomen kieltä on katsoa paljon suomenkielisiä YouTube videoita. ■

Sodan varjot kummittelevat yhä Afganistanissa

Suomalaiset ovat kokeneet sodan noin 70 vuotta sitten. Silloin Suomi oli sodassa entisen Neuvostoliiton (1939-1940, 1940-1944) ja Saksan (1944-1945) kanssa. Vaikka olemme syntyneet ja kasvaneet Iranissa pakolaisena ja asumme nyt Suomessa, sodan varjot yhä kummittelevat meissä.

Maryam Adeli ja Sima Ghullami

Laghman Province, Afghanistan.

(Wikipedia / U.S. Air Force photo by Staff Sgt. Samuel Morse/Released)

Voisimme kertoa paljon minkälainen maa Afganistan on ja minkälaista kulttuuria siellä on. Voisimme kertoa teille kuinka tärkeä on kunnioittaa vanhempia ihmisiä meidän kulttuurissa ja kuinka erilainen käytäntö Suomessa joskus ihmetyttää meitä.

Vaikka olemme kiitollisia siitä, että saamme asua ja rakentaa elämämme Suomessa, niin tietyt asiat yllättivät meidät tässä maassa. Kesällä päivät ovat todella pitkiä ja talvella ne ovat äärimmäisen lyhyitä. Jotkut suomalaiset nuoret juovat alkoholia ja alkavat päättämän oma elämästä jo 18 vuotiaina, koska ovat aikuisia. Meidän kulttuurissa itsenäistyminen kestää pidempään. Nuoret saattavat asua kotona siihen asti, kun menevät naimisiin.

Suomessa on myös tasa-arvoa ja tämä on mielestämme hieno asia, erityisesti kun puhumme naisten ja miesten tasa-arvosta. On tärkeä että naisille on myös ääni ja mielipide.

Noin 50 vuotta sitten Afganistanissa ei ollut sotaa ja rauha valitsi maassa. Meidän äidit ovat kertoneet, että silloin kaikki asiat olivat hyvin, koska ihmiset eivät sotineet ja lapset saivat käydä koulussa. Ihmiset olivat iloisia. Sota on ollut paha asia meille afganistanilaisille. Meidän molempien isät kuolivat sodan takia. Koska

olemme asuneet pakolaisina Iranissa ja nyt Suomessa, ainoat asiat, jotka tiedämme Afganistanista ovat ne, mistä äitimme ovat meille kertoneet. Jos ei olisi sotaa, niin asiat olisivat todella hyvin Afganistanissa. Maa voisi hyödyntää luonnonvarojana ja rikkauksiaan. Meillä on urania, kultaa, hopeaa ja paljon muita rikkauksia. Sota on kuitenkin tuhonnut maamme ja siellä ovat sotineet yhdysvaltalaiset, englantilaiset, venäläiset sekä monet muut maat. Meidän elämä on ollut vaikeaa, koska sitä on aina varjostanut sota. Mitä voisimme antaa Suomelle ja miten meidän elämä voi auttaa suo-

malaisia eteenpäin? Uskomme yksi tärkeä asia, jossa voisimme auttaa on se, että useammat ihmiset ymmärtäisivät arvostaa maataan ja puolustaa kynsin ja hampaisiin sen rauhaa. ■

Fakta

Afganistan on islamilainen sisämaavaltio Aasiassa.

Pääkaupunki: Kabul

Pinta-ala: 652 864 km²

Presidentti: Ashraf Ghani

Väkiluku: 32,53 miljoonaa

Valuutta: Afganistanin afgaani

Viralliset kielet: Paštun- ja Darin kieli

Tuhoutuneita rakennuksia Kabulissa sisällissodan aikana vuonna 1993. (Wikipedia/ author: RAWA)

Elämä turvapaikanhakijana Suomessa

Hassan Rezaï

Olen yksi niistä yli 30 000 turvapaikanhakijasta, jotka tulivat Suomeen syksyllä ja talvella 2015. Kuten monet turvapaikanhakijat, Suomen maine maana, joka kunnioittaa ja puolustaa ihmisoikeuksia ja ihmisarvoa, houkutteli minut tänne.

Elämäni turvapaikanhakijana Suomessa ei ole ollut aina helppoa. Yksi epävarmuuden tekijä on ollut oleskeluluvan saanti. Tämä pitkä odotus on joskus raskasta, mutta olen oppinut elämään sen kanssa. Noin 70 % turvapaikanhakijoista on saanut kielteisiä päätöksiä Maahanmuuttovirastolta.

Minulla on kuitenkin toivoa, että asiat päättyvät hyvin kohdaltani.

Suomi on hieno maa. Ensimmäisenä päivänä, kun tulin tänne, kaikki oli ihmeellistä. Koko matkan Etelä-Ruotsista pohjoiseen näin vain lunta ja metsää. Kun saavun rajakaupunki Tornioon näkymät alkoivat muuttua, koska siellä oli rakennuksia ja ihmisiä. Päädyin Pertunmaalle ja aloitin opiskella Otavan Opistossa tammikuussa 2016.

Mielestäni Suomen kielen oppiminen on onnistunut minulle hyvin. Arvostan paljon Suomen koulujärjestelmää, joka on

antanut minulle paljon uusia näkemyksiä elämästä ja itsestäni.

Olen ainut nuorten turvapaikkahakijan ryhmästä Pertunmaalla, joka pääsi opiskelemaan peruskoululinjalle opistoon. Haluan päästä ammattikouluun, kun olen saanut peruskoulun päästötodistuksen ja opiskella jotain autoalan liittyvää.

Tämä vuosi on mennyt hyvin, mutta on ollut vaikea johtuen siitä saanko vai en saa jäädä Suomeen. Haluan jäädä asumaan lopullisesti Suomeen.

Toivottavasti saan jäädä tänne. ■

Hassan Rezaï

Kokemuksiani Suomessa

Innocent "David" Rukundo

SÄÄ

Minä tulin Suomeen Kongon demokraattisesta tasavallasta. En ollut ikinä nähnyt lunta ennen kuin tulin Suomeen. En tykkää lumesta, se on liian kylmää minulle. Minä ajattelin, että kuinka ihminen voi asua tässä kylmässä maassa? Iso shokki tuli kun sosiaalitoimiston työntekijä sanoi, että Suomessa pitää syödä D-vitamiinia koska ei ole aurinkoa. Minä luulin "Oh my God, kohta minä kuolen. Minun pitää syödä tabletteja vaikka en ole sairas. Miten se on mahdollista?" Minä tulin vihaiseksi. "Mikä maa tämä on?" Nyt menee paremmin. En tykkää talvesta, mutta olen sopeutunut ja on nyt kolme takkia päällä.

LAKI ja SÄÄNNÖT

Kun tulin Suomeen laki oli erilainen, esimerkiksi minä pelasin jalkapalloa kadulla, ja joku nainen sanoi, että se on kiellettyä ja minä en ymmärtänyt miksi. Se oli iso shokki, koska Kongossa minä pelasin aina kadulla.

Yksi mummo kaatui bussista ja minä yritin auttaa mutta hän sanoi, "Perkele!" En tiennyt mitä se tarkoittaa mutta näin että hän oli vihainen ja hän huusi minulle pahoja sanoja. En tiennyt että en voi koskea ketään. Se on ongelma, koska minä haluan auttaa, mutta en voi tehdä mitään, vain soittaa ambulanssin.

HILJAISSUUS

Kaikki ovat hiljaisia, kukaan ei puhu, kaikki on yksin ja hiljaa. Se oli iso shokki. Et voi puhua ja vitsailla. Ennen minä

Innocent "David" Rukundo ja Musta Barbaari.

luulin että se on ehkä rasismia, mutta nyt tiedän, että se on Suomen kulttuuri. Suomalaiset eivät halua puhua kenenkään kanssa. Joskus nuoret ovat sosiaalisia ja haluavat puhua, eivät kaikki ole samanlaisia.

KIELET

Nyt puhun suomea hyvin, mutta kun tulin Otavaan, minä en puhunut samaa kieltä kuin kaverit. Me puhuimme vain suomea ja minä en puhunut paljon, vain joskus kun ope kysyi minä vastasin. Otavan Opisto auttoi tosi paljon ja nyt huomasin että osaan puhua. Minä puhun monia kieliä, mutta kuitenkin minusta suomi on vaikein kieli. Minä luulin, että en osaa puhua, mutta kun tulin Otavaan, se auttoi paljon.

KOULUTUS

Minä olin lukiossa vuoden ennen kuin tulin Suomeen. Suomessa opetus on hyvää ja se ei ole niin vaikeaa. Suomen kieli on vähän hankala, mutta pitää vain lukea ja sitten se onnistuu. ■

Ville Mäkelä viihtyy oppilaiden parissa

Teksti: Mahad Abdulle Ahmed, kuva: Enab Gulid

Ville Mäkelä aloitti matikanopettajana Otavan Opistolla viime vuonna. Hän on opettanut monta APA-, MK- ja MAPA-linjan tunteja. Otavan Sanomat kysyi häneltä kuka hän on ja kuinka lukuvuosi on sujunut.

1. Milloin olet syntynyt ja missä?

– Olen syntynyt 80-luvulla Kotkassa. En kuitenkaan pidä itseäni kotkalaisena, koska muutin jo pienenä Tampereen lähelle.

2. Mitä ja missä sinä opiskelit?

– Opiskelin Tampereen yliopistossa matematiikkaa ja filosofiaa. Pedagogiikkaa eli opettamisen taitoa opiskelin Englannissa, Southamptonin yliopistossa. Vaikka Suomessakin on ihan hyvää koulutusta, halusin opiskella myös ulkomailla ja saada uusia ja erilaisia ajatuksia.

3. Millainen perhe sinulla on?

– En ole vielä naimisissa. Minulla on molemmat vanhemmat ja kaksi siskoa. He kaikki asuvat Länsi-Suomessa. Olen tottunut muuttamaan eri paikkoihin, kun saan mielenkiintoisen työpaikan.

4. Mikä on sinun lempiruoka?

– On tosi vaikea sanoa yhtä ruokalajia. Olen kiinnostunut eri maiden ruokakulttuureista ja tykkään myös laittaa ruokaa ja kokeilla uusia ruokalajeja. Opin ruoanlaittoa myös television ruokaohjelmista. Jos täytyy joku lempiruoka sanoa, niin mielelläni valmistan lohta uunissa en papillote.

5. Miksi sinä valitsit opettajan ammatin?

– Minulla oli mukavia kokemuksia koulusta, kun olin itse oppilas. Uusien asioiden oppiminen tuottaa minulle iloa. Haluan opettajana tehdä mahdolliseksi sen, että muutkin ihmiset voisivat kokea iloisia hetkiä oppimisen parissa.

Toisaalta, nuorempana en ajatellut, että minusta tulisi opettaja, koska en pitänyt esiintymisestä. Myöhemmin opin nauttimaan siitä, mikä ennen tuntui epämurkavalta.

Yksi hyvä puoli opettajan ammatissa on se, että siinä voi itse paljon vaikuttaa omaan työhönsä. Jokainen opettaja tekee työtä omalla tyyllillään.

6. Mikä oli sinun ensimmäinen työpaikka?

– Joskus kauan sitten poimin mansikoita kahtena

kesänä. Ensimmäinen koulutuksen avulla saamani työpaikka oli opettajan paikka Teuvalla. Se on pieni kunta Etelä-Pohjanmaalla. Opetin siellä yläasteella ja lukiossa.

7. Tykkäätkö sinä työskennellä Otavan opistossa ja miksi?

– Olen nyt työskennellyt tämän kevään Otavan opistossa ja olen viihtynyt hyvin. Otavan opisto on aika erilainen työympäristö kuin aikaisemmat työpaikkani. Opisto tarjoaa monenlaista koulutusta monenlaisille ihmisille. Mielestäni opistolla on myös hyvä ilmapiiri: työkaverit auttavat kaikissa asioissa ja opiskelijat ovat ystävällisiä.

8. Ovatko opiskelijat olleet ahkeria?

– Olen nähnyt ahkeria opiskelijoita. Aikuisopiskelija tietää itse, haluaako hän oppia ja saavuttaa asioita vai ei. Ahkeralla opiskelijalla on halu kehittyä. Ahkera opiskelija tulee kouluun, kun on koulun aika. Hän keskittyy opiskeluun, kun on sen aika. Ei ole helppoa kehittyä taitavaksi missään asiassa. Se on kovaa työtä, mutta minun mielestäni kaiken ei tarvitse olla helppoa.

9. Miten opettajan työ tulee muuttamaan tulevaisuudessa?

– Ei se ainakaan helpommaksi muutu niin kauan, kun Suomen hallitus haluaa säästää koulutuksen kustannuksista. Koulutuksen järjestäminen on kallista, mutta yhteiskunnalle tulee vielä kalliimmaksi, jos ihmisille annetaan huonoa koulutusta. Voi olla, että opiskelijan täytyy yhä paremmin osata opiskella itsenäisesti.

Opettajien täytyisi myös paremmin ottaa huomioon opiskelija yksilönä. Luulen, että tulevaisuudessa on vähemmän sellaista opettamista, missä isossa ryhmässä kaikki oppivat samaa asiaa samaan aikaan. Opettajan pitäisi osata auttaa monia opiskelijoita samaan aikaan, mutta eri asiassa. Se ei tietysti ole ihan helppoa.

10. Sano joku hauska asia.

– Kun olin Englannissa oppimassa opettamista, minun nimeni oli englantilaisille vähän vaikea kirjoittaa tai ääntää. Ensin Mäkelästä tuli Macula, ja Maculas-ta tuli Dracula. Olin siis Englannissa Mr.Dracula. ■

Vararehtori Jari Kinnula kannustaa avoimuutta

Khadijo Ibrahim Aden, kuva Habibullah Hazarzada

Vararehtori Jari Kinnula aloitti työnsä Otavan Opistolla helmikuussa 2017.

Ensimmäinen vaikutelma, jonka saa, kun tapaa hänet, on ystävällisyys ja avoimuus.

Kuka on Jari Kinnula? Pinterestin sivulla hän kuvaillee itseään seuraavaksi:

- Tykkään tutkiskella sosiaalista mediaa, ja opiskelu on minulle elämän tavoite. Pidän yksinkertaisista asioista elämässä; eläimistä, luonnosta, purjehtimisesta ja matkustamisesta. Haluan tutkiskella.

Kinnula asuu Joroisissa vaimon ja kahden koiran kanssa. Lapset asuvat eri puolilla Suomea. Työmatka on hänelle pitkä, koska Joroinen on 75 kilometriä Otavan Opistolta.

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Kinnula on joutunut tekemään pitkiä työmatkoja. Vuonna 2012, kun hän työskenteli rehtorina Voionmaan lukiossa, hän joutui matkustamaan maanantaista perjantaihin 270 kilometriä päivässä.

– Kun ajan töihin mietin työasioita, mutta kun ajan työstä kotiin mietin toisia asioita, kuten puutarhahommia ja minne voisin viedä vaimoni syömään ulos, hän sanoo.

Kinnula kertoi, että hän viihtyy Otavan Opistolla ja arvostaa työskennellä oppilaitoksissa, joissa on paljon maahanmuuttajia.

– Tykkään työskennellä Otavan Opistolla, koska se on hyvin moninainen oppilaitos, hän jatkaa.

– Otava on myös hieno kylä, koska

se on rauhallinen ja siellä on paljon ystävällisiä ihmisiä.

Vararehtorina Kinnulalla on paljon eri tehtäviä. Hänen vastuullaan on nettikoulutuksen ja kehittämistoiminnan koordinointi, lisäksi hän hoitaa rehtorin työt, kun Harri Jokinen on matkoilla ja käy monessa kokouksissa opistolla ja muualla.

– Minun työpäiväni ovat pitkiä, mutta nautin niistä, hän sanoo.

– Hyvin harvoin työskentelen viikonloppuna kotona.

Kinnula puhuu neljä kieltä: suomea, englantia, ruotsia ja saksaa. Yksi hänen lempi harrastuksistaan on urheilu eri muodoissaan. Hän oli kehittämässä Jyväskylässä nuorille tukea kansainvälisen urheilu-uran rakentamiseen.

– Työpisteen ovi on aina auki, hän lopettaa.

– Avoimuus on tärkeää, ja kannustan oppilaita vierailemaan luonani ja juttelemaan kanssani. ■

Nettiperuskoulun vetäjä Annukka Manninen

Nasir Muuse Shukri

Satoja ihmisiä opiskelee Otavan Opiston nettiperuskoulussa ja nettilukiossa. Opiskelu netissä on erilaista kun lähiopiskelijana. Molemmissa tarvitaan kovasti työtä, mutta silti ne ovat erilaisia tapoja opiskella.

Kaikki tietävät, että yksi iso ero lähi- ja nettiopiskelun välissä on aika. Nettiopiskelijat voivat opiskella milloin haluavat 24/7, kun taas lähiopiskelijat joutuvat menemään luokkaan tietynä päivänä ja aikana.

Haastattelin opiston nettiperuskoulu vetäjä Annukka Mannista, joka antoi hyviä vinkkejä nettikoulusta, työskentelemisestä Otavan Opistolla ja hänen harrastuksestaan.

Manninen tietää, että alussa maahanmuuttajille opiskelu voi olla haasteellista, koska hän kohtaa monia uusia asioita, kuten uuden kielen, kulttuurin ja erilaisia tapoja.

– On paljon asioita, jotka varmistavat menestyksen suomalaisissa kouluissa, Manninen jatkaa.

– Yksi tärkeimmistä on suomen kielen oppiminen, joka on helpompaa lähiopetuksessa kuin netissä.

– Kieli ei ole ainut asia, jota maahanmuuttajien pitää oppia, vaan myös kehittää opiskelutaitojaan, hän jatkaa.

– Kun olet koulussa, joudut oppimaan uusia sanoja ja puhumaan suomea.

Manninen sanoo, että hän viihtyy työssä.

– Pidän paljon Otavan Opistosta ja opiskelijoita, vaikka en tapaa heitä kaikkia paikan päällä, hän sanoo.

– Viihdyn ja minulla on hyviä työkaivereita.

Monet Otavan Opiston henkilökunnasta harrastavat urheilua. Manninen ei ole poikkeus. Hänen lempilajinsa on jalkapallo ja hän sekä hänen kaksi lastaan pelaavat paikallisessa jalkapallojoukkueessa Ristiinan Pallossa (RiPa).

Ristiina on kylä, jossa asuu 4850 ihmistä ja se sijaitsee 25 kilometriä Otavan Opistolta ja 18 kilometriä Mikkelistä.

Kansainvälisyys on hyvin läheinen asia Otavan Opistolla, koska suurin osa lähiopiskelijoista ovat muualta kuin Suomesta. Opistolla maahanmuuttajia kutsutaan monikulttuurisiksi opiskelijoiksi.

Mannisen RiPa:n naistenjoukkueen paidoissa on mainos Espanjan Baskimaasta.

– Meillä oli yksi pelaaja Espanjasta ja me saimme mainostajan hänen kauttaan, hän sanoo.

– Tervetuloa opiskelemaan Otavan Opistoon. ■

Mikkelin Ostoskeskus Stella

on tärkeä
kohtaamispaikka
nuorelle

Teksti: Bashir Amiri, kuvat: Habibullah Hazarzada

Pitkän koulupäivän jälkeen jotkut nuoret opiskelijat Otavan Opistosta käyvät Ostoskeskus Stellassa tapaamassa kavereita ensimmäisessä kerroksessa Cafe Stellan vieressä.

Keskeinen sijainti on yksi syy miksi ostoskeskus Stella on hyvin suosittu kohtaamispaikka nuorille afganistanilaisille ja turvapaikanhakijoille. Kerralla saattaa kokoontua yli 50 nuorta ostoskeskuksessa, jossa puhutaan montaa eri kieltä kuten daria, arabiaa ja suomea.

Otavan Opiston peruskoululinjan opiskelija Hadi Razavi tykkää käydä Stellassa, koska monet hänen kaverit käy myös siellä. Siellä on lämmintä talvella ja paljon hienoja kauppia.

– Minä käyn siellä, koska voin tavata ja vaihtaa kuulumisia kavereiden kanssa, hän sanoo.

– Siellä on paljon maahanmuuttajia ja se on mielestäni paras paikka koko kaupungissa, missä voi tavata nuoria ihmisiä.

Mistä nuoret keskustelevat kun tapavat Stellassa?

Lempiaiheet saattaa olla koulu, arkielämä ja tietysti missä kaverit juhliivat ja missä voi pitää hauskaa, kun ostoskeskus sulkee ovensa.

– Joskus käymme Stellassa kahvilla, mutta se on aika kallista, sanoo Mehdi Mohammadi, joka opiskelee Otavan Opistolla peruskoululinjalla.

– Se on hyvä paikka. Stellassa voi myös tavata suomalaisia.

– Vanhat ihmiset joskus lähestyvät meitä, sanoo peruskoululinjan opiskelija Hassan Rezai.

– He joskus kysyvät minkälaista oli elämää meidän entisessä kotimaassa ja kuinka opiskelut sujuu Suomessa.

– He ovat useasti ystävällisiä, hän lisää. Jos olette joskus Stellassa, tulkaa moikkaamaan ja juttelemaan meidän kanssa! ■

Omid Zabihullah Haji

Otavan Opistolla pidettiin perinteiset kulttuuripäivät 30. ja 31. päivä maaliskuuta juhlasalissa, jossa Otavan alakoululaiset saivat tutustua muiden maiden kulttuureihin. Ensimmäisenä päivänä esiintyivät somalit ja afrikkalaiset, toisena päivä afganistanilaiset.

Monikulttuurinen peruskoululinjan opiskelija **Mahmud Adow Mahmud** kertoi, että kaikki sujui hyvin ja lapset olivat innoissaan.

– Näimme heidän kasvoistaan, että he pitivät hauskaa, hän sanoo.

– Alakoululaiset saivat maistaa ruokia, kuten sambuusit (lihapiirakat) ja injera, tanssia, pelata ja oppia muutamia sanoja somalin kielellä kuten hyvä päivä, eli maalin wanaagsan.

Afganistanilaiset opiskelijat esittivät

heidän kulttuurista ja maasta seuraavana päivänä. Samalla tavalla kun edellisenä päivänä, alakoulun oppilaat saivat maistaa afganistanilaisia herkkuja kuten saldolovie (salaatti jossa mm. oliiveja), piirtää, tanssia

ja sanoja farsin kielellä kuten hei, tai salam.

Koko kulttuuripäivän ajatus on esittää ja tuoda lähemmäksi eri kulttuureja, joiden edustajia löytyy viereiseltä Otavan Opistolta. Kun ihmiset tutustuvat toisiinsa, se auttaa vähentämään ennakkoluuloja ja pelkoja.

Samalla tavalla kun ensimmäinen päivä, kun alakoululaisten innokkaat ja iloiset naamat kertoivat, että tapahtuma oli heidän mielestään onnistunut. ■

75-vuotias Leevi Hietanen valmistui Nettiperuskoulusta alle vuodessa

Teksti: Marianne Heikkinen ja Saira Karjalainen

Kuva: Marianne Heikkinen

Leevi Hietanen, 75, aloitti opintonsa Otavan Opiston Nettiperuskoulussa kesällä 2016. Tasan 9 kuukautta myöhemmin hän oli suorittanut kaikki tarvittavat opinnot ja hänelle ojennettiin peruskoulun päättötodistus lämpimien onnittelujen saattelemana. Verkon välityksellä opiskelua Hietanen pitää helppona, jos vain yhtään osaa käyttää tietokonetta.

Ennen Nettiperuskoulua Hietaselta löytyi ennestään kansakoulun 8. luokan päättötodistus. Kansakoulun jälkeen opiskeluun ei kuitenkaan ollut mahdollisuutta. Koulut olivat kaukana kotipaikasta ja ne olivat maksullisia yksityiskouluja, joihin ei ollut varaa. Hietanen teki pitkän työuran rautakaupassa liikkeenhoitajana sekä sivutyönä isännöitsijänä. Kesällä 2016 tie vei hiukan yllättäenkin takaisin opiskelujen pariin, kun Hietanen laitto hakemuksen Nettiperuskouluun.

– Se oli sellainen pähänpisto vain, että pystyykö vielä 75-vuotias tajuaamaan jotakin näistä asioista, hän kuvailee opiskeluaikatuksen syntymistä.

Nettiperuskoulussa opiskelu tapahtuu kokonaan netissä Otavan Opiston Muikku-oppimisympäristössä. Kurseja suoritetaan omaan tahtiin itsenäisesti. Jokaisella opiskelijalla on oma ohjaaja, joka huolehtii opintojen edistymisestä ja auttaa tarvittaessa.

– On ollut hienoa opiskella täällä. Minulle oli yllätys, että opis-

kelu on ihan helppoa kunhan vain osaa yhtään käyttää tietokonetta. Itse tykkään tehdä asioita tietokoneella, ja minulla on isännöitsijän työn kautta siitä kokemusta.

Erityistä lempiainetta hänellä ei ollut, vaan kaikki aineet olivat mukavia.

– Englanti oli vaikeaa, ruotsi sen sijaan helpompaa. Kielet olivat aikaavieviä. Matematiikan opettajani sen sijaan ihmetteli, kun lasken niin nopeasti. Minullahan on aikaa ympäri vuorokauden joka päivä. Varmasti aiempi kokemus myös auttoi.

Ympäri vuorokauden Hietanen ei kuitenkaan opiskellut, vaan hänen aktiiviseen elämäntapaansa kuuluu

myös liikuntaharrastuksia kuten kävelylenkit ja vesijumppa.

– Viimeinen Nettiperuskoulun kurssi olikin liikuntakurssi. Oli hieno tunne, kun sai viimeisenkin kurssin valmiiksi, Hietanen muistelee.

Opiskelusta Hietanen ei juurikaan lähipiirilleen hiiskunut ennen kuin kaikki oli suoritettu.

– Osa huvitti, kun lopulta kerroin heille. Serkkuni katsoi materiaaleja ja sanoi, että onpa sinulla ollut kova työ. Kommentoin siihen, että minulla oli koko talvi aikaa, Hietanen kertoo.

Hietasen mielestä opiskelu pitää aivot virkeänä, sillä aina oppii jotakin uutta.

– Voin kyllä suositella Nettiperuskoulua niin nuorille kuin vartuneimmille henkilöille. Riittää, että on perustaidot tietokoneen käytössä.

Uteluihin seuraavista suunnitelmista Hietanen vastaa varovaisesti, että harkitsee kyllä jatkamista Nettilukioon.

– Voisin ainakin aloittaa ja kokeilla syksyllä, Hietanen miettii. ■

Minun salainen paikka

Omid Haji Zabihullah

pidän luonnossa liikkumisesta paljon Suomen luonnossa, koska siellä on kaunista ja rauhallista riippumatta vuodenajasta.

Itse arvostan erityisen paljon rauhaa. Jos minulla on paljon stressiä koulun takia tai jos joku toinen asia vaivaa, minulla on paikka, jossa saan rauhaa ja voin ladata omia akkuja.

Vaikka tämä paikka luonnossa on salainen, voin kyllä näyttää teille kuvia, missä käyn.

Vieraillen luonnossa 2-3 kertaa viikossa

noin 2 tuntia kerralla.

Kymmenen minuuttia on tarpeeksi minulle, kun rauhoitun ja hyvä olo ja mieli valtaa minut. Tunnen kuin olisin uusi ihminen, kun olen liikkunut luonnossa.

Suosittelen lämpimästi!

Mehdi Mohammadi:

En saanut pelata joukoissa Iranissa

Ayyub Ahmed Diriye

Olen afganistanilainen ja asuin suurimman osan elämästäni Iranissa. Oli ikävä asua Iranissa, koska afganistanilaisia ei kohdeltu tasa-arvoisesti. Asuin 16 vuotta siellä.

Aloin pelaamaan jalkapalloa 7-vuotiaana. Vaikka minulle jalkapallo on erittäin tärkeä asia, en saanut silloin pelata joukkueessa Iranissa, koska olin afganistanilainen.

Olen onnellinen ja kiitollinen Suomelle, että voin asua rauhallisessa ja turvallisessa maassa, jossa saan pelata jalkapalloa vaikka en ole suomalainen. Pelaan Mikkeliläisessä Savilahden Urheilijat jalkapallojoukkueessa. Johdamme sarjataulukko.

Toivon, että voisin eräänä päivänä pelata Suomen paidassa ja näin voisin kiittää ja maksaa takaisin siitä mahdollisuudesta, jonka Suomi on antanut minulle. ■

"Haluan pelata jalkapalloa"

Innocent "David" Rukundo

Eka lause, jonka opin Suomen kielellä oli, "**haluan pelata jalkapalloa**". Monikulttuurinen peruskoululinjan opiskelija Ahmed "Ayyub" Abdiwali Diriye aloitti jalkapallon pelaamisen Somalian pääkaupungissa Mogadishussa kun hän oli seitsemän vuotta.

– Huomasin, kun olin 12 vuotta, että olin hyvä pelaaja, hän sanoo.

– Tein paljon maaleja ja olin nopea kentällä. Haluaisin kehittää jalkapallo taitoja pidemmälle.

Somaliassa on ollut sisällissota vuodesta 1991 ja siellä ei ole paljon mahdollisuuksia pelata jalkapallojoukkueessa ja liigassa kuten Suomessa.

– Minä pelasin Napoli-nimisessä joukkueessa ja meillä oli yksi iso turnaus vuodessa Ramadan aikana, hän jatkaa.

– Turnausten palkinto oli rahaa. Jokainen joukkue laittoi rahaa ja voittaja vei potin.

Muutin Suomeen vuonna 2014 ja melkein heti liityin FC Porvoon joukkueeseen. Pelityyli oli erilainen, mutta meille oli oikeat varusteet kuten oikeankokoiset kengät.

– Aina kun pelaan jalkapallo tulee rauhallinen olo ja hyvä fiilis, hän lopettaa. ■

Potkunyrkkeily on hauskaa

Zahra Razavi

Alireza Bakhtiari on 22 -vuotias opiskelija Iranista, nyt hän opiskelee Otavan Opistossa monikulttuurisella linjalla. Hän osallistui ensimmäistä kertaa joulukuussa Jyväskylässä järjestettyyn potkunyrkkeilyn turnaukseen. Hän aloitti potkunyrkkeilyn harrastamisen viisi vuotta sitten.

Alirezalla on korkeat tavoitteet ja Alireza toivoisi joskus osallistua Olympiakisoihin.

Muutettuaan Suomeen hän halusi jatkaa harrastustaan ja eräänä päivänä hän istui tietokoneen ääreen ja alkoi etsiä tietoa netistä. Ja se löytyikin,

Mikkelin Wisa Areena tarjosi tämän mahdollisuuden.

Seuraavaksi hän meni tutustumaan paikkaan, kertoi itsestään ja joutui heti pieneen otteluun tulevan valmentajan kanssa. Voitettuaan ottelun Alireza aloitti treenit heti seuraavana päivänä.

Nykyään hän treenaa joka päivä 3 tuntia. Alireza näyttää valokuvaa helmikuun 2017 kansallisista kisoista. Hän osallistui kahteen otteluun ja molemmista tuli voitto. Tästä on hyvä jatkaa - Alirezan valmentaja sanoi.

Ati unohtaa huolet tanssiessaan

Yusra Hashaas Hassan

Peruskoululinjan opiskelija Ati Ghullami on harrastanut hip-hop -tanssia kolme vuotta ja hän on tanssinut jo yli kymmenen vuotta siitä lähtien, kun hän asui Iranissa.

– Tanssimisessa on jotain taikaa ja se rauhoittaa mieltä paljon", hän sanoo.
– Kun tanssin, tunnen että kaikki huolet häviävät hetkessä pois ja olen taivaassa.

Ati sanoo, että hän tanssii melkein joka päivä yksin ja joskus kavereiden kanssa.

– Tarvitsen vain hiljaisen paikan niin kuin oman huoneen ja hyvää musiikkia kuten Jennifer Lopezin, Shakiran, Enrique Iglesiasin ja Nicki Minajin kappaletta, hän kertoo.

Ati on asunut Suomessa kolme vuotta ja haluaa Otavan Opiston jälkeen opiskella lähihoitajaksi.

– Uskon, että tanssilla tulee aina olemaan tärkeä rooli minun elämässäni, hän lopettaa. ■

Masoume harrastaa karatea

Zahra Razavi

Hyvin harvat opiskelijat puhumatta-
kaan Otavan Opiston opettajista ja
henkilökunnasta tietävät, että MK-
peruskoululinjan opiskelija Masoume
Razavi on harrastanut karatea Ira-
nissa monta vuotta ja että hänellä on
siinä musta vyö.

Karatessa on erilaisia taidonhallitse-
minen tasoja. Mitä tummempi on vyö
värittään, sitä kokeneempi on ihmi-
nen karatessa. Musta vyö tarkoittaa
mestaria ja mestarilta vaaditaan tek-
niikoiden erinomaista tuntemusta ja
hallintaa.

– Iranissa meillä oli karaten harjoi-
tukset kolme kertaa viikossa ja kun-
toni oli hyvä, sanoo Masoume.

– Kun tulini Suomeen kaksi vuotta
sitten, halusin harrastaa karatea,
mutta Hirvensalmella se ei ollut mah-
dollista, koska siellä ei harrasteta sitä
urheilulajia.

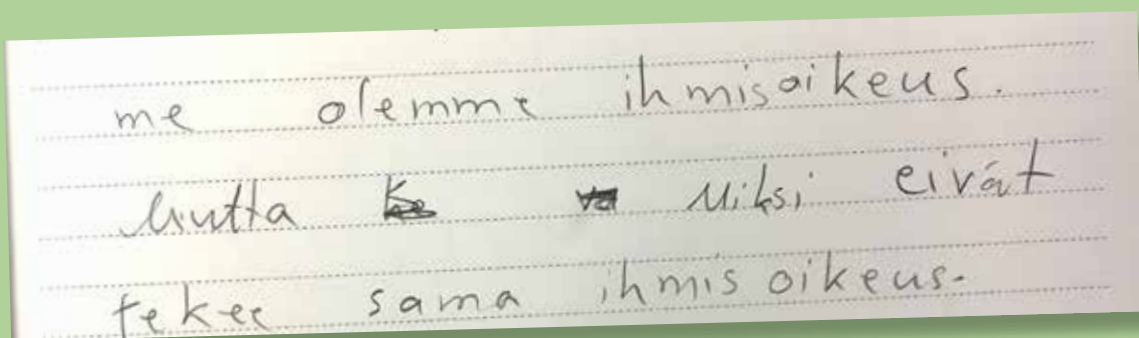

Masoume, joka on myös Otavan
Opiston opiskelijoiden puheenjohtaja,

toivoo, että hän voi joskus jatkaa har-
rastusta Suomessa. ■

MK-peruskoulun opiskelija Asma Nabizadehsta:

”Miksi turvapaikkahakijat eivät nautti ihmisoikeuksia Euroopassa?”

Alexi Blomerus, Viivi Lappalainen ja
Joni Purujärvi

Nuoriso-ohjaaja Anni Kiiskinen aloitti Otavassa noin kolme kuukautta sitten. Ajattelimme haastatella Annia ja kysellä hieman miten hänen työnsä on alkanut

Uusi nuoriso-ohjaaja Anni Kiiskinen aloitti Otavassa

.Millaista on olla nuoriso-ohjaaja?

– On ihan parasta olla nuoriso-ohjaaja! Haluan työhön, missä saan olla oikeasti ihmisten kanssa päivät pitkät töissä ja nuorten kanssa on tosi hauskaa. Nuoriso-ohjaajan työ on tosi vaihtelevaa ja se on yksi syy, miksi tykkään tästä duunista niin paljon. Pääsen todella monenlaisiin juttuihin mukaan nuoriso-ohjaajana.

Kuinka kauan olet ollut nuoriso-ohjaaja?

– Olen koulutukseltani yhteisöpedagogi AMK (eli nuorisotyöntekijä) ja olen valmistunut ammattikorkeakoulussa 1,5 vuotta sitten. Otavan nuoriso-ohjaajana olen ollut kohta kolme kuukautta, sitä ennen tein muita nuorisoalan töitä.

Kuinka pitkään nuorisotilassa saa olla?

– Nuorisotilat menevät aina illalla kiinni. Jotkut nuorisotilat sulkeutuvat klo 20, jotkut klo 21. Perjantaisin jotkut tilat ovat myöhempään auki, muttei kuitenkaan kaikki. Emme ole vielä päättäneet Otavan nuorisotilan aukioloaikoja, mutta veikkaan, että joskus kahdeksan aikoihin illalla tulemme tilan aina sulkemaan. Muistakaa, että tämä tieto ei ole varmaa, tämä on vain oma ajatukseni.

Mikä on nuorisotilan ikäraja?

– Ikäraja on vielä auki. Emme ole päättäneet vielä. Mutta uskoisin että vähintään kuutoset pääsevät mukaan.

Oletko tietoinen paikkakunnan nuorista?

– Omasta mielestä olen jonkin verran tietoinen. Tunnen nuoria parhaiten alakoulun puolelta, mutta tahtoisin tuntea heitä vielä paremmin. Koen, että

minun tulisi enemmän tuntea otavalaisia nuoria. Mutta olen tähänkin ihan tyytyväinen. Lisäksi olen tietoinen siitä, mitä otavalaiset nuoret haluavat tehdä. Kyselimme Alexi-opiskelijan kanssa heidän mielipiteitään huhtikuun alussa.

Minkälaisia aktiviteettejä nuorisotilasta löytyy?

– Nuorisotilaan tulee pelikonsoli, sekä lisäksi muita erilaisia esim. Lautapelejä ja pelikortteja. Lisäksi meillä on keittiö, jossa voimme esimerkiksi pitää kokki- tai leivontakerhoja. Aktiviteetteihin liittyvissä hankinnoissa aiomme ehdottomasti kuunnella nuoria.

Monelta nuorisotila aukeaa?

– Nuorisotilat aukeavat yleensä iltapäivän aikaan. Tarkemmat kellonajat selviävät syksyllä.

Miten päädyit nuoriso-ohjaajaksi?

– Ihan aluksi ajattelin, että haluan nuoriso-ohjaajaksi ettei minusta tulisi ”kalkkista”. Halusin pysyä ajan hermoilla asioissa. Hain sitten kouluun kun pääsin lukiosta, ja pääsin ensiyrittämällä sisään. Nykyään en ole tällä alalla siksi, ettei minusta tulisi kalkkista. Tämä työ on kivaa ihan muista syistä.

Mikä siinä kiehtoo?

– Siinä kiehtoo nuorison ajatukset elämästä ja sellainen avoimuus kaikelle tulevalle. Nuorten kanssa aina tuntuu, että meillä maailmassa olisi mahdollisuuksia vaikka mihin. Nuorilla on älyttömän hauskoja juttuja ja heidän kanssaan on mukavaa viettää aikaa. Minusta on myös mukava auttaa nuoria, jos heillä on jotain ongelmia elämässään. Pidän auttamistyöstä tosi tosi paljon. ■

Holbeach-kerho kävi Lontoossa

Holbeachin kerho kävi Lontoossa ja he oli siellä viiden päivän ajan. Holbeach-kerhoon kuului 5-6 luokkalaisia.

Lontoon ja Suomen kouluissa on eroja. Lontoon kouluissa on enemmän oppilaita kun Suomen kouluissa. Suomen kouluihin pääsee sisälle koulupäivän aikana tai muuten mutta Lontoon kouluihin ei pääse sisälle koulupäivän aikana edes lasten vanhemmat ilman lupaa, koska koulut ovat muurien ympäröimät.

Toiminnot Lontoossa

Maanantaina kerholaiset tutustuivat lontoolaisiin. Tiistaina Holbeach-kerho sai tehdä Lontoossa käsitöitä, kaikille valmistui laventelipussi. Keskiviikkona kerholaiset kävivät Lontoon keskustassa. Holbeach-kerho kävi Natural History Museumissa. Siellä kerholaiset näkivät dinosauruksien luita, sinivalaan ja kaikenlaisia muita eläimiä. Sen jälkeen Holbeach-kerho meni risteilylle Thames-joelle, jossa näimme mm. Big Bennin ja Tower Bridgen. Holbeach-kerho kävi myös London-eyessä. London-eye on maailmanpyörä, joka oli 135 m korkea.

Torstaina Holbeach-kerho meni Kent nimiselle alueelle ja siellä ammuttiin

jousipyssyillä ja liu'uttiin alas vaijerilla 9 metrin korkeudesta. Vaijerirata oli 60 metrin pituinen.

Torstaina kävimme myös koulussa, jossa oli disco.

Perjantaina Lontoon koulu piti Holbeach-kerholle läksiäistilaisuuden. Sitten kerholaiset lähtivät bussilla lentokentälle jo kahdelta iltapäivällä.

Lähtö Lontoosta

Perjantaina enemmistö ei halunnut lähteä Lontoosta uusien kavereiden luota. Kerholaiset saapuivat Heathrowin lentokentälle seitsemältä illalla. Siellä ostettiin tuliaisia ja käytiin syömässä panineja. Sitten kerholaiset lähtivät lentokoneeseen ja tulivat takaisin Suomeen. ■

Matkapäiväkirja

Kirjoittaneet: Mette&Anna

Lontoon matka 15.5.2017

Maanantaina alkoi reissumme Lontooseen. Meidän oli oltava Nesteen pihalla kello 2 aamulla. Kaikki olivat hirveen väsyneitä. Bussimme saapui 2.20, ja siitä lähdimme kohti Helsinki-Vantaan lentokenttää. Lentokentällä ensiksi ilmoitauduimme lennolle ja sitten menimme turvatarkastukseen. Kaikki pääsi onneksi läpi. Lentomme Lontooseen lähti kahdeksalta. Lento kesti 2h 30min. Kun olimme perillä Lontoossa, teimme passintarkastukset.

Sitten lähdimme pikkubussilla Catfordiin, kohti Holbeachin koulua. Koululla muutama oppilas esitteli meille koulua pienissä ryhmissä. Olimme mukana oppi-, väli- ja ruokatunnilla. Koulun jälkeen lähdimme isäntäperheisiimme majoittumaan. Me majoitauduimme Hannahin ja hänen äitinsä luona. Hannah on melkein yhdeksän-vuotias tyttö, joka asuu hänen äitinsä Lizin ja hänen kissansa Johnnyn kanssa. Hannahin mummo tuli hakemaan meidät koululta, josta kävelimme Hannahin kotiin.

Olimme niin väsyneitä, että heti, kun olimme asettuneet taloksi, kävimme nukkumaan. Anna laittoi kellon soimaan, niin että nukkuisimme tunnin, mutta nukuimmekin kolme tuntia, sillä unohdimme laittaa kellon päälle. Illalla emme tehneet mitään erityistä, vain normaalit iltatoimet.

16.5.2017

Tänä aamuna Annalla oli migreenikohtausta, joten hän ei mennyt aamulla kouluun. Koulussa muut tekivät laventelipussit ja leikkivät Holbeachin kuutosluokkalaisten kanssa tutustumisleikkejä. Ruokana oli perunamuusia ja lihaa. Anna tuli kouluun iltapäiväksi, jolloin teimme koruja. Koulun jälkeen me, Hannah, Sihaam ja Liz menimme puistoon leikkimään. Siellä

Tässä olemme lontoolaisten kavereidemme kanssa. Toinen oikealta on Hannah, jonka luona yövyimme.

Torstaiselta jousiampuntareissulta.

oli hienot maisemat. Sen jälkeen menimme kanaravintolaan syömään. Me tilasimme kanansiipiä ja ranskalaisia. Syömisen jälkeen olimme niin täynnä, ettemme jaksaneet syödä samana päivänä enää mitään. Sitten teimme normaalit iltatoimet ja menimme nukkumaan.

17.5.2017

Tänään lähdimme Lontoon keskustaan. Lähdimme matkaan yhdeksältä aamulla. Ensiksi menimme junalla metroasemalle, ja sitten metrolla Lontooseen. Kävimme ensiksi luonnontieteellisessä museossa, jossa oli paljon dinosaurustenluita, luurankoja ja paljon muita jännittäviä asioita. Museon jälkeen menimme suureen M&M-kauppaan ja legokauppaan.

Legokaupassa oli legoista tehtyjä asioita, esimerkiksi Big Ben ja metro. Kauppojen jälkeen kävelimme London Eyn viereen risteilyn lähtöpaikalle. Risteilyllä alkoi satamaan. Risteily meni Thames-jokea pitkin, ja näimme London Bridgen, Big Benin ja paljon muitakin kuuluisia nähtävyyksiä. Sitten menimme London Eyeen. Sieltä menimme pizza/pastaravintolaan.

18.5.2017

Tänään me lähdimme koululta klo 9 bussilla Kenttiin, eli aktiviteettipuiستoon. Siellä meille annettiin ensin ohjeet, ja sitten meidät jaettiin kahteen ryhmään. Meidän ryhmä meni ensin laskemaan vajjerilla puusta alas. Se oli jännittävää, mutta todella hauskaa. Sitten söimme lounaan. Sitten meidän ryhmä meni jousiampumaan. Jousiampuminen on sikakivaa!! Ensiksi harjoittelimme ja sen jälkeen otimme kisan. Iltapäivällä me menimme Hannahin ja hänen mummonsensa kanssa shoppailemassa. Illalla koululla oli disco.

19.5.2017

Aamupäivällä menimme koululle. Teimme matematiikan tehtäviä tietokoneella. Toisella tunnilla sai tehdä tietokoneilla mitä vaan. Meillä oli myös jäähyväistilaisuus. Ruokana oli fish and chipsejä. Ruoan jälkeen englantilaiset keräsivät meiltä meidän yhteystietoja. Odottelimme minibussia pihalla. Haimme tavarat, ja menimme itkemään bussiin. Kun bussimatka oli lopussa, meillä oli taas hauskaa, osalla vähän liiankin hauskaa. Anna keksi lentävän Matin. Lentokentällä söimme yhdessä leipää, ja teimme viimehetken ostokset. Mette osti liikaa Cococolaa Julien kanssa, ja he olivat sokerihumalassa. Lennolla oli erittäin tylsää. Mette söi liikaa karkkia.

20.5.2017

Bussimatkasta kohti Otavaa ei tullut mitään koska Mette nauratti. ■

Tanssiharrastus

Vilma Kekäläinen, Luka Pylkkänen, Annikki Tiihonen

Tanssissa tehdään erilaisia liikkeitä, liikuttamalla jalkoja, käsiä ja vartaloa musiikin tahtiin. Tanssia harrastamalla oppii kehonhallintaa ja saa rytmitajua.

On olemassa rauhallisia tanssilajeja, mutta myös lajeja missä tehdään hyvin nopeita käsi - ja jalkaliikkeitä.

Etelä-Savon Tanssiopisto on Etelä-Savon kannustusyhdistys ry:n ylläpitämä tanssikoulu. Siellä on mahdollisuus harrastaa monenlaisia tanssilajeja esim. balettia, katutanssia, hiphoppia, jazztanssia ja showtanssia. Mikaelissa oli keväesitys 22.5.-23.5. Siellä esiintyvät Paukkulinnassa harrastavat tanssiryhmät. Siellä näimme erilaisia tanssiesityksiä. Tanssiasut ovat määrätty jokaiselle tanssiryhmälle lajinsa mukaan ja myös hiustyyli on kaikilla ryhmillä omanlaisensa.

Vilma on aloittanut harrastamaan tanssia 4 vuotiaana ja aloitti 6 vuotiaana baletin. Balettia hän on harrastanut jo 6 vuotta. Balettia on kaksi kertaa viikossa. Yksi balettitunti kestää noin 90 minuuttia. Balettitunnilla heillä on hiukset nutturalla. Tanssipuvun väri vaihtuu samalla kun itse vaihdet ryhmää. Minun tavoitteeni on, että saisin kärkitossut.

Annikki aloitti 7-vuotiaana harrastamaan hip hoppia ja lopetti sen. Ja nyt Annikki aloitti uudestaan harrastamaan hip hoppia, koska hän tykkää siitä. Yksi hip hop tunti kestää 1h. Tanssipuku on rento ja joustava. Hiukset kannattaa olla kiinni etteivät ne tule kasvojen eteen. ■

Spinnerit

Jonne Tanninen, Elsi Kapulainen ja Topi Hirvonen

Spinnerit ovat stressileluja, joiden sanotaan parantavan keskittymistä. Spinnerin keksijä on kiinalainen mies. Spinneri keksittiin vahingossa vuonna 2017.

Spinnereissä on yleensä neljä laakeria. Niitä voi tehdä itse vaikka puusta tai jos on monta laakeria niin niistä voi tehdä spinnerin. Spinneristä pidetään kiinni keskimmäisestä laakerista, sitten pyöräytetään ja se näyttää hienolta.

Oman spinnerin voi hankkia netistä tilaamalla. Niitä löytyy myös joistain kaupoista. Spinnereitä on erilaisia ja joissain on enemmän laakereita kuin toisissa. Spinneri on hieno. ■

Autoilu on vauhdikas laji

Tekijät: Juho, Hugo, Samuli, Joonas

Autourheilu on mahtava harrastus. Siinä yhdistyy vauhti ja vaaralliset tilanteet. Autourheilu on kallista, mutta sitäkin hauskempaa. Autourheilussa tarvitaan hyvät suojarahusteet: esim. kypärä ja tulenkestävä puku.

Top10 parhaat ralliautot

10. Audi S1 Quattro Sport E2, HP (hevosvoima):600
9. Subaru Impreza WRC 2002, HP.400
8. Mitsubishi Lancer EVO VI, HP.247-410
7. Ford Escort Rs Cosworth, HP. 227
6. Ford Sierra rs Cosworth, HP.224
5. Ford Escort Mk2, HP.115
4. Ford Fiesta Rs Wrc 2017, HP.380
3. Toyota Starlet, HP. 55
2. Ford Escort Mk1, HP.122
1. Ford Focus RS 2017, HP.350

Driftaus on auton ylioheuksella pitkään pitämistä sivuttaisen liikkeessä mutkassa. Tässä on 10 parasta driftiautoa.

10. BMW M3 E3
9. Nissan Skyline gtr r33
8. Toyota AE86
7. Nissan Silvia
6. Ford Mustang
5. Ford Shelby Mustang gt350r
4. Nissan 350z
3. toyota Supra
2. Mazda rx-7 Veilside
1. Nissan Gtr R35 ■

Otavan vapaaehtoinen palokunta OVPK

Teeo Pulliainen, Joonas Hokkanen ja Aleksis Vornanen

Otavan vapaaehtoinen palokunta on perustettu vuonna 1940. Otavan vpk:ssa on nuoriso-, hälytys-, veteraani- ja naisosasto.

Otavan vpk on asema nro 13. Vpk:n autot ovat ES137, joka on miehistöauto miehistön kuljettamiseen. Se sisältää paikat 9 henkilölle ja sitä käytetään ensisijaisena ensivaste yksikkönä.

ES133 on säiliöauto sisältää pienen määrän sammutus-kalustoa ja 12000 litran vesisäiliön, paikkoja siinä on kahdelle henkilölle. Sammutusauto ES131 sisältää perussammutusyksikön kaluston ja 2800 litran vesisäiliön. Täysvahvuus on 6+2 henkilöä. ES138 on vene, jota käytetään vesipelastustehtäviin.

Otavan VPK on yksi Etelä-Savon pelastuslaitoksen Mikkelin paloasemaryhmän sopimuspalokunnista. Otavan VPK on ensilähdön palokunta. Asemalla ei ole jatkuvaa päivystystä kuten pelastuslaitoksella. Henkilöstö hälytetään tekstiviestillä Kuopion hätäkeskuksesta. Tavoitteena kuitenkin on, että vähintään sammutusauto ES 131 lähtee

liikkeelle viiden minuutin kuluessa. Hälytyksiä on vuosittain n. 100.

VPK on erittäin hyvä harrastus. Nuoriso-osastolla harjoitukset ovat torstaisin, mukaan pääsee 10-vuotiaana syksyllä. Harjoituksissa harjoitellaan palomiehen perustaidoista esimerkiksi ensiapua ja alkusammutusta. VPK järjestää erilaisia tapahtumia kuten 24h harjoitukset ja talvipäivät. Leiri on joka vuosi kesällä, leirillä nukutaan viikko teltassa. Leirillä saa hyvää ruokaa ja koulutusta. Pelastusrallissa keväällä eri palokuntien nuoriso-osastojen jäsenet kisaavat palokuntatehtävissä.

Hälytysosasto on palokunnan ydinryhmä, joka hoitaa palokunnan hälytystoiminnan.

Hälytysosastossa on noin 25 jäsentä. Veteraaniosasto on tarkoitettu yli 55 vuotiaalle palokuntalaisille, jotka ovat esim. iän takia lopettaneet hälytysosasto toiminnan.

Naisosasto hoitaa hälytyksissä muonituksen tarvittaessa ja valmistaa omiin tapahtumiin ruokaa. ■